

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová
Proč tenkrát
odešla?

PIPPA ROSCOEOVÁ

PROČ TENKRÁT
ODEŠLA?

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám vyprávěl o tom, jak jsem se dostal do Marbelly, kde se odehrával jeden z mých „milionářských“ příběhů, a jak mě „překvapilo“, že tam žijí úplně obyčejní lidé.

Tento měsíc si v edici Sladký život Duo můžete přečíst příběh nazvaný Proč tenkrát odešla?. Odehrává se v andaluské vesnici Frigiliana, pár kilometrů od zlatých pláží.

Od té doby, co jsem si přečetl příběh, který se tam odehrává, se snažím vybavit si místa, která jsem tam viděl, a dávat je do souvislosti s těmi, o nichž jsem četl. A je to docela zábava.

Možná si ještě vzpomenete na šílenství, které zavládlo před pár roky okolo knížky a filmu Šifra mistra Leonarda. Jak cestovky pořádaly zájezdy na místa, o nichž se v knize psalo, a lidé tam jezdili, aby se přesvědčili, jak to vypadá doopravdy...

Mám to podobně s našimi příběhy, jenom mě vesnička kdesi ve Španělsku z tohoto hlediska baví asi více než Benátky, Paříž nebo New York. Tenhle obchůdek musel být naproti kostelu... takhle trochu doleva...

Jen by mě strašně zajímalo, kde ve Frigilianě Emily koupila toho odporného obrovského keramického papouška... Že nevíte, o čem mluvím? Tak si to honem přečtěte.

Ale i ostatní mé příběhy jsou fajn!

... s láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

PROČ TENKRÁT ODEŠLA?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Wife the Spaniard Never Forgot

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Pippa Roscoe

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živíci či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1524-7 (EPUB)

ISBN 978-83-291-1525-4 (MOBI)

ISBN 978-83-291-1526-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Javier Casas vyšel z extravagantního nočního klubu In Venum – nejnovějšího a nejmódnějšího klubu v celém Madridu. Bral mramorové schody po dvou a při tom si mnul unavené oči. *Tahle to dopadá, když na sebe moc tlačíš*, tak to řekl jeho nejlepší kamarád jen před pár dny. Javier si odfrkl. Santi právě během dne točil svůj nejnovější filmový hit a po večerech buď dělal postprodukci nebo něco podobného – ten tak má co mluvit.

„Casasi!“ ozval se ostrý ženský hlas a on strnul. Nemohl předstírat, že ho na té opuštěné ulici ve dvě ráno neslyší, i když to bylo velké pokušení.

Obrátil se. Stála dva schody nad ním, ale i tak měli oči sotva na stejné úrovni, vzhledem k jeho sto devadesáti pěti centimetrům. Za jejími zády se na něj tázavě díval vyhazovač, ale on jen téměř neznatelně zavrtěl hlavou. Vypořádá se s ní sám. Celý večer přehlížela jeho napřed nenápadné a pak už i velmi jasné odmítnutí, takže pro něj to bylo jedno dlouhé cvičení ve vyhýbání. Vlastně sem ani původně nechtěl chodit, ale těžko mohl nepřijít na pompézní zahájení provozu baru, jehož čtyřicet devět procent vlastnil.

Žena natáhla ruku a prsty s dlouhými rudými nehty mu sevřela rameno. „Myslela jsem, že spolu někam zajdeme.“

Olízla si rty a nejspíš si myslela, že je to svůdné gesto, ale Javier k ní cítil jen odpor.

„Běžte domů, Annalise. Potřebujete se vyspat.“

„Potřebuju toho spoustu, Javiere, a myslím, že mi s tím můžete pomoci.“

„Annalise –“

„Chci na sobě cítit vaše ruce,“ zašeptala a naklonila se blíž, a než ji stihl zastavit, už měla prst na zipu jeho kalhot. Javier zaklel a vymanil se z jejích spárů.

„Basta ya!“

Ale ji to nezastavilo. Musel ji chytit za ruce, aby jí zabránil sevřít další části jeho těla, a o schod ustoupit, jak se snažila se k němu přitisknout. „Jsem ženatý, Annalise,“ zavrčel skrz zaťaté zuby.

Žena protočila oči. „Chodíte všude sám, takže všichni víme, že je to jen výmluva. Pokud ji tedy nedržíte zamčenou někde ve věži a nepouštíte ji ven.“

Javier se zamračil a v duchu přemítal, kdo je to *všichni* a jestli si dělá legraci, nebo ne.

„Ale *mě* byste klidně někde zamčenou držet mohl, kdybyste chtěl.“

Na tohle vážně nemá čas. Čeká na něj řidič s autem a za nějakých pět hodin má první schůzku. Neobtěžoval se s odpovědí, místo toho jen kývl na vyhazovače u vchodu, který se okamžitě ujal své role a jemně od něj ženu oddělil.

„Ujistěte se, že se dostane tam, kde bydlí, v pořádku,“ nařídil mu přes rameno a pokračoval k autu.

„Nedívejte se na mě takhle,“ zavrčel směrem k Estebanovi, když k němu došel. Jeho řidič se tvářil dokonale bezvýrazně, ale to pobavení z něj stejně nějak vyzařovalo.

„Neřekl jsem ani slovo, pane,“ odpověděl.

Jakmile se usadil vzadu v autě, zkontroloval Javier

na mobilu své povinnosti pro další den a ujistil se, že všechno v pořádku začne úderem sedmé ranní. Projel rychle očima těch dvě stě mailů, které mu už přefiltrované poslal jeho asistent, a podíval se, jestli není něco nového v rodinné skupině, kterou měl se svou matkou a nevlastní sestrou – ale nic z toho mu nedokázalo vyhnat z hlavy myšlenky na manželku, kterou už šest let neviděl.

Naštvaný, že nemá silnější vůli, si otevřel článek, který vyšel minulý měsíc. *Víc než jen hezké barvy – nejžádanější nová designérka interiérů v Británii zvířila vodu.* Ten článek byl psaný spíš v blahosklonném duchu než jako vychvalování. Javier ho četl už nejmíň stokrát a pokaždé mu oči nejdřív sklouzly k fotografii ženy, která ho opustila jednoho večera, který měl změnit jejich život z úplně jiného důvodu.

Na tom černobílém obrázku stála v bílé košili s šálkem kávy v ruce a dívala se do fotoaparátu, jako by měla nějaké náramně zajímavé tajemství. Oči se jí trpytily a Javiera neskutečně rozčilovalo, že nevidí její levý prsteníček.

Nosí ještě snubní prstýnek?

Auto zpomalilo a zahnulo na místě, kde obvykle nezahýbá. Javier se zamračil a podíval se do zpětného zrcátka na řidiče.

„Špatně značené práce na silnici. Budeme muset –“

Náhle celý svět vybuchl za hlasitého skřípění kovu a třeskotu rozbíjeného skla. Celé auto se ocitlo ve vzduchu a Javier zjistil, že je hlavou dolů, a dusil se bolestí, která mu spalovala celou jednu stranu těla. Čas se natahoval a smršťoval, šokující rychlost střídala nepochopitelná rozvleklost. Pronikavé světlo střídalo bílou a modrou barvu, a on jen tupě zíral na postavu, klečící ve střepích. Jenže si ani nebyl jistý,

že tam skutečně někdo je. Do očí mu kapala krev, ale on nemohl pohnout rukou, aby si ji otřel.

Něco se stalo, něco zlého. Něco opravdu strašného, ale on nebyl schopný pochopit, co. Zachytil slovo „nemocnice“ a podivné ujišťování, že bude všechno v pořádku. Nalevo viděl svůj telefon s popraskaným displejem a fotka Emily byla to poslední, co viděl, než všechno zčernalo.

„Dobrá, tak to by bylo, dámy a pánové, je čas vyrazit domů.“

„Ale, šéfová –“

„Je hodinu po půlnoci. To nemáte nějaký bar, kam se jít opít? Nějaké rande, na které spěcháte? Domov, kde na vás čekají?“ podivila se Emily. Milovala svůj malý tým. Byli dychtiví a pracovití, stejně jako ona, ale Emily dobře věděla, jak rychle se dychtivost může změnit ve vyhoření a zdraví jejích lidí pro ni bylo stejně důležité jako pracovní výsledky.

„Ale ještě jsme nevyřešili ty dlaždičky v koupelně, barvy ve třetí a čtvrté ložnici a –“

„To může počkat do zítřka.“ Emily posbírala tři hrnky od kávy a tím je odstříhla od jediné věci, která jim umožňovala udržet se tak dlouho v chodu, a tak se její dva designéři, architektka a asistentka, kterou měla moc ráda, vytratili.

Když osaměla, povzdechla si. Na tom projektu v Northcote v Cotswoldsu odvedli opravdu dobrou práci, ale ta restaurace v San Antoniu jí pořád nedávala spát. Ten projekt byl teprve v začátcích, ale ona zatím nepřišla na to *něco*, co dá celému projektu smysl, a nebude mít pokoj, dokud na to nepřijde.

Vždycky to tak bylo. Tedy od doby, kdy dokončila dálkové studium na Institutu designu. Návrat ze Španělska, s bolavým srdcem a bez jediné představy, kde

bude bydlet nebo co bude dělat, byl hrozný. Pak jí ale její nejlepší kamarádka Francesca nabídla, že může bydlet u ní, zatímco ona bude se svým přítelem cestovat. Jediné, co za to chtěla, bylo, aby jí Emily dohlédla na renovaci kuchyně s jídelnou. Emily, která zoufale potřebovala rozptýlení, aby přestala doufat, že si pro ni manžel přijede – že ho její náhlá, šokující nepřítomnost donutí, aby si jí všiml – napřed sledovala designérku na každém kroku a pak se z ní stala spíš projektová manažerka, koordinující práci všech řemeslníků.

Během těch měsíců rekonstrukce si Emily uvědomila, že pro ni Javier nepřijede. Že ten muž, kterého tak zoufale milovala, až ji to téměř zničilo, její nepřítomnost ve svém životě přijal stejně snadno jako změnu počasí. Při tom pomyšlení se málem zhroutila, ale když se ten Franin projekt blížil ke konci, Maggie, ta interiérová designérka, ji přesvědčila, aby se zapsala na Institut designu, trvala na tom, že má pro tu práci „dobré oko“.

Tak se Emily ponořila do světa interiérového designu. Ve dne pracovala s Maggie, po nocích studovala, učila se od každého, koho potkala. A když přijala svůj první projekt, bylo to děsivé, musela opravdu dřít, ale byl to neuvěřitelný úspěch. A brzy se to rozkřiklo. Lidem se líbilo Emilyino zánícení a schopnost nejen vyhovět tomu, co si její klienti přejí, ale rozpoznat i co *potřebují*. A ta věc, která držela celý projekt pohromadě? To byla zásadní část její práce, ale byl to nápad, který musel přijít sám od sebe, nedalo se to uspěchat.

Potřebovala se trochu uvolnit, než si půjde lehnout, a tak otevřela lednici a nalila si skleničku bílého vína z oblasti Rioja. Opřela se o kuchyňskou linku a vychutnávala si ticho rozlehlého patra ve skladišti

v Bermondsey, které bylo celé jen její. Kancelář, kde byly po dlouhém stole poházené hromady papírů a notebooky, od jejího prostoru oddělovala velká okna v industriálním stylu a pečlivě umístěné truhlíky, překypující zelení.

Před pohovkou ve tvaru písmene L, která byla pohodlnější než její vlastní postel, ležel na zemi huňatý bílý koberec. Ve světle lampy se zaleskly stránky časopisu, otevřeného na článku, jenž o ní vyšel minulý měsíc a Emily se ošila, když jí na něj padl pohled. Říká se, že neexistuje nic jako špatná reklama, ale tenhle nabubřelý článek napsal muž, který se soustředil spíš na její vzhled než na její talent. Nemohla ovšem popřít, že se po jeho vydání značně zvýšila návštěvnost jejích webových stránek.

Už teď mají práce nad hlavu, to jí bylo jasné, ale nemohla odolat lákadlu zabezpečení, které víc práce přinášelo. „*Prostě si najmi víc lidí.*“ Představila si to typicky španělské pokrčení ramen. „*Já ti ty peníze dám.*“

Ten hlas, tak podobný hlasu jejího vzdáleného manžela, napovídal, že jeho majitel nepochopil, jak důležité pro Emily je řídit svůj podnik podle *sebe*. Ale to on dělal vždycky – viděl všechno jen svýma očima, ani se o nic jiného nepokoušel. Takže ne. Vystačí si s tím, co má, dokud si nebude stoprocentně jistá, že si může dovolit expandovat.

Emily upila trochu vína a podívala se z okna dolů, na opuštěné londýnské ulice. Malé módní kavárničky se tam mačkaly s obchody nadnárodních řetězců. Z vzdorných viktoriánských teras shlížela okna luxusních bytů a doky opodál byly plné uměleckých ateliérů a michelinských restaurací. Byla to dokonalá, nádherná londýnská změť. Ale i když se jí tu moc líbilo a byla pyšná na to, co dokázala, nemohla Emily

popřít, že jí tu přece jen něco chybí. Pozvolna se jí to v posledních několika letech vplížilo do života, jako by právě teď, když začala být ve své profesi opravdu úspěšná, najednou už nemohla popírat, že tu něco chybí.

Odložila skleničku na okenní parapet a zadívala se na jednoduchý zlatý kroužek na prsteníčku. Tolik tehdy spěchali, aby už byli svoji, jako by se už tenkrát báli, že by časem mohli změnit názor. Věděla, že by Javier chtěl spíš něco pompéznějšího, i co se týče prstenu, i obřadu samotného. Ale ona byla tiše šťastná, a ten jednoduchý zlatý kroužek jí dával větší smysl než nějaký drahý šperk, který by se k ní vůbec nehodil.

Emily roztáhla prsty a znejistěla. Mohla by ho sundat, ale zdálo se jí, že jakmile to jednou udělá, už to nepůjde vzít zpátky. Zafala zuby, stáhla ho a položila vedle skleničky. Zhluboka se nadechla a znovu upila vína, aby spláchla to napětí, které se jí zmocnilo. Pak si vytrásla ruce a protáhla prsty a doufala, že ta náhlá prázdnota, již pocítila, brzy zmizí.

Zazvonění telefonu ji vylekalo, v tuto noční hodinu bylo nečekané a zneklidňující. Na displeji zářilo neznámé číslo se španělskou předvolbou a ji zamrazilo v předtuše něčeho ošklivého. Přijala hovor a potvrdila, že ano, je paní Casasová, a pak jí sklenička vyklouzla z prstů a rozbila se o podlahu.

Bolest.

Sevřela mu hlavu jako v kleštích a když se pokusil ji prodýchat, měl pocit, že mu někdo vrazil žhavé železo do žeber a teď s ním otáčí. Automaticky potlačil zasténání. Javier věděl, že není sám, i když by to v tuto chvíli by opravdu chtěl.

Předtím – nedokázal by říct přesně, kdy to

bylo – měl pocit, že slyší hlas své matky, který ho, nepřekvapivě, poslal zpátky do bezvědomí. Teď se snažil těch hlasů držet; nějaký muž něco říkal tlumeným hlasem, z něhož číselá frustrace. Takže jeho matka je stále ještě tady.

Javier se nadechl tak zhluboka, jak to jen šlo a skoro zaúpěl nahlas, jak moc to zabolelo. Někde opodál slyšel hlasitě pípat monitor, který přerušil tichý rozhovor, než se zase utišil a hlasy se vrátily.

Proč si nepamatuje, co se stalo?

Je v nemocnici, to bylo jasné.

„Měl by být pod zámkem!“ zavzlykla jeho matka hystericky. Javiera napadlo, jestli Renata náhodou nemluví o něm.

„Promluvil si s policií, spolupracoval s nimi při vyšetřování a není podezřelý,“ vysvětlil pevný mužský hlas.

„Ale jak je to možné?“ naléhala na muže Renata. „Vždyť řídil!“

Esteban. Měli snad nehodu? Je Esteban v pořádku? Ten monitor začal znovu pípat rychleji a Javiera to neskutečně frustrovalo. Chtěl se jich zeptat, ale zdálo se, že nedokáže přimět ústa, aby dělala, co potřebuje.

„Je naprosto jasné, že to nebyla jeho chyba. Ještě dnes ho propustíme domů.“

„Zatímco můj syn zůstává tady?“ Následovala chvíle ticha, jako by se ten neznámý snažil nějak vstřebat, že Renata nemůže pochopit rozdílnou povahu jejich zranění. „Chci mluvit s vaším nadřízeným.“

„Jsem primář chirurgického oddělení.“

„A kdo je váš nadřízený?“

„Paní Casasová, co kdybychom ten rozhovor dokončili v mé kanceláři?“

„Já svého syna neopustím!“ To pobouření v jejím hlase znělo nepříjemně povědomě. A spíš to než ta bolest způsobilo, že mu na čele vystoupil ledový pot. S Renatou to bylo těžké, opravdu těžké, a jediný způsob, jak to zvládnout, bylo bydlet hodně daleko. Kdyby nebylo jeho nevlastní sestry Gabi, byl by už dávno na druhé straně zeměkoule. Jeho zmatený mozek mu předhodil vzpomínku na dětství, která by ho srazila na kolena, kdyby stál.

Prosím, mamá, to bolí.

Pak znovu omdlel.

Když se probрал příště, zvuky kolem byly trochu odlišné, v pokoji bylo ticho, což ho povzbudilo, aby zariskoval a pokusil se pootevřít ztěžklá víčka. Zabodlo se mu do nich jasné světlo a on byl na chvílku dezorientovaný a zase je zavřel, než ho ovládne agonie. Ale když bylo takové ticho, dokázal myslet. Byl někde... V klubu In Venum. To slavnostní otevření. Byl tam a potom...

Chci na sobě cítit tvoje ruce...

Projelo jím zachvění odporu, když si na to vzpomněl. Nastoupil do auta, Esteban seděl za volantem a... ta práce na silnici. Javier se zachvěl, když si vzpomněl na ten náraz, na to, jak se celý svět roztočil. Na tu krev v očích...

„Kdo je Emily?“ zeptal se neznámý ženský hlas.

Pípání monitoru při té otázce opět náhle zrychlilo.

„Pořád to jméno opakoval.“

Opravdu?

„Nikdo,“ odpověděla jeho matka ostře.

Javierovi na chvíli mozek vypověděl službu a on myslel, že znovu omdlí, ale stejně vnímal, co se kolem děje.

„Mami!“ ozvala se jeho sestra zhrozně. „Emily je jeho žena,“ vysvětlila pak tomu cizinci.

Cítil, jak se v něm vzrývá hněv a jak se mu napíná krk a svírají pěsti. Jeho žena možná není taková, jakou by si představovali, ale rozhodně není *nikdo*. Ne, nepřekvapilo ho, že Renata s tím, koho si vybral, nesouhlasila – holka z Anglie, sotva dvacetiletá, která neumí ani slovo španělsky. Ale byla to jeho manželka, a to je *rodina*.

„Ta holka nebyla nic víc než –“

Javier se přinutil otevřít oči a ať už chtěla jeho matka říct cokoli, náhle zmlkla a kolem postele nastala nebývalá aktivita. Neznámé prsty ho mačkaly a píchaly do něj a někdo mu zatřásl ramenem, ne dost jemně na to, aby to ignoroval, ale ne dost drsně na to, aby to bolelo, a udržel ho tak v té místnosti, přestože jediné, co si v tu chvíli přál, bylo vrátit se do říše zapomnění.

„Pane Casasi? Slyšíte mě?“

Ta žena byla neodbytná a on zvedl ruku, aby ji odmávl pryč, ale ruka se nepohnula víc než jen o pár centimetrů. Hrdlo se mu stáhlo frustrací a on by nejradši nahlas zavyl. Krucinál! Proč jeho tělo nedělá, co by mělo?

„Pane Casasi, víte, kde jste?“

Javier se pokusil promluvit, ale žádný zvuk z jeho úst nevyšel, takže přikývl, ale to bolelo tak, že okamžitě přestal.

„Dám vám trochu vody, dobře? Chci, abyste se zkusil napít.“

Před očima se mu objevilo brčko a po několika pokusech se mu podařilo trochu si svažit vyprahlé hrdlo.

„Dobře,“ řekl nějaký muž a Javier ten hlas poznal, už ho předtím slyšel. „Tak to zkusíme znovu. Víte, kde jste?“

„Ano,“ vypravil ze sebe Javier.

„Víte, jak jste se sem dostal?“

Javier přimhouřil oči a pokusil se přimět ústa vyslovit slova, která měl v hlavě. Už už je málem dostal ven, když na něj muž vypálil další otázku.

„Můžete mi říct, co posledního si pamatujete?“

Javier se zamračil, cítil tíhu očekávání, která byla jiná než u té předchozí otázky. Přelétl očima místnost – matku, sestru a tu zdravotní sestřičku – ale u dveří se jeho pohled zarazil.

„Emily.“

Emily stála ve dveřích nemocničního pokoje a užasle se rozhlížela. Javier ležel s trochu podloženými zády na posteli v bleděmodrém nemocničním úboru, připojený k monitoru, na tváři ošklivou modřinu a přes hrdé čelo se mu táhl hluboký šrám. Ale nejvíc ji zasáhla ta jeho bledost. Javier nebyl *nikdy* bledý.

Během toho bláznivého úprku na letiště a nervy drásajícího letu si Emily nepřestávala opakovat, že je Javier v pořádku. Nebylo přece možné, aby se něco stalo takovému muži, kypícímu silou a zdravím. Mohla jen věřit, že jde o nějaké hloupé nedorozumění. Ale ty dvě a půl hodiny v letadle jí poskytly příliš mnoho času na přemýšlení.

Snažila se nepřikládat moc důležitosti tomu, že ji stále berou jako jeho nejbližší příbuznou, a nesnášela, jak jí při tom pomyšlení poskočilo srdce. Protože to bylo příliš povědomé. A příliš podobné té naději, kterou si hýčkala v prvních měsících po svém návratu ze Španělska. A ona byla v mžiku zpátky v okamžiku, kdy pochopila, že pro ni nepřijede.

Když dorazila do nemocnice, našla soukromé křídlo a snad by byla bez povšimnutí prošla kolem jeho pokoje, kdyby ho tam nezahlédla. Okamžitě